

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 64/2022-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíťa a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 3 T 132/2016 z 31. marca 2017 a proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 To 53/2017 z 29. júna 2017 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 132/2016 z 31. marca 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 To 53/2017 z 29. júna 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľ sa domáha zrušenia napadnutých rozsudkov, alternatívne sa domáha, aby ústavný súd postúpil vec Európskemu súdu pre ľudské práva na rozhodnutie. Sťažovateľ tiež žiada o ustanovenie právneho zástupcu na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutým rozsudkom okresného súdu bol sťažovateľ uznaný vinným zo zosnovania a riadenia zločinu lúpeže podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z.

Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov.

3. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 2 To 53/2017 z 29. júna 2017 tak, že rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vo výroku o uložení trestu zrušil a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými rozsudkami.

5. Sťažovateľ namieta, že odsudzujúci rozsudok okresného súdu je založený len na nepriamych dôkazoch a na výpovedi spoluobžalovaného (kajúcnika) [REDAKOVANÉ], ktorému bol za spoluprácu uložený miernejší trest odňatia slobody. Sťažovateľ poukazuje na rozpory vo výpovediach tohto spoluobžalovaného v prípravnom konaní a tiež na hlavnom pojednávaní. Poukázal tiež na rozpor výpovedí spoluobžalovaného s inými dôkazmi (kamerové záznamy). Sťažovateľ namieta, že na hlavnom pojednávaní bol prehratý len jeden kamerový záznam, pričom existovali tri rôzne kamerové záznamy. Sudca odmietol jeho návrh prehrať aj ďalšie dva kamerové záznamy s tvrdením, že nie sú súčasťou spisu. Okresný súd nijako neverifikoval tvrdenia spoluobžalovaného o jeho finančnej situácii. Ďalší vypočutí svedkovia o sťažovateľovi nijako nevypovedali, preto ho ani nepriamo neusvedčovali. V konaní nebol vykonaný návrh sťažovateľa na doplnenie dokazovania týkajúci sa ďalšieho dopytu spoluobžalovaného na údajných dvoch svedkov, ktorí tiež mali byť na autobusovej zastávke na Švantnerovej ulici v Bratislave. Podľa sťažovateľa jeho trestná vec bola ovplyvňovaná orgánmi činnými v trestnom konaní (vyšetrovateľmi) so snahou o kriminalizáciu jeho osoby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutými rozsudkami. Sťažovateľ namieta vykonané dôkazy, na základe ktorých bol uznaný za vinného zo špecifikovaného trestného činu, a namieta tiež porušenie svojho práva na obhajobu.

7. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa (v bodoch III.1 a III.2) ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu

dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu z 31. marca 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

8. Sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom z 29. júna 2017. Uplatnenie právomoci krajského súdu ako odvolacieho súdu vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

9. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a porušeniu práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu z 29. júna 2017 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

10. Zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 5 Tdo 2/2018 z 25. januára 2018 tak, že dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol. Sťažovateľ dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu odôvodnil v zásade zhodnou skutkovou a právnou argumentáciou ako ústavnú sťažnosť a túto argumentáciu v dovolacom konaní preskúmal najvyšší súd. Uplatnenie právomoci najvyššieho súdu vylučuje, aby v uvedenej veci rozhodoval ústavný súd, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) a podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

11. Predpokladom pre vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu je kumulatívne splnenie troch podmienok: (i) existencia žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť a to, že (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti a ústavná sťažnosť nie je ani zjavne neopodstatnená, prípadne neprípustná.

12. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov pre vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

13. Pretože ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (časti III.1 a III.2 tohto uznesenia), je zjavné, že v danej veci ide zároveň o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017, I. ÚS 383/2019, IV. ÚS 236/2021). Z tohto dôvodu ústavný súd nevyhovel žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2022

Ladislav Dudíťš
predseda senátu